

Sygn. akt II C 377/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Czech

Protokolant: Weronika Knesz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2015r. w R.

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Przewodnicząca

Sygn. akt II C 377/14

UZASADNIENIE

Powód P. K. rozszerzył powództwo w sprawie toczącej się przed tutejszym Sądem o sygn. akt II C 339/12. Zarządzeniem z dnia 9.09.2014 r. pismo powoda wyłączono z akt powyższej sprawy, uznając je jako nowy pozew.

Powód ostatecznie sprecyzowanym stanowiskiem wniósł o:

- zasądzenie od pozwanego Skarbu Państwa - Dyrektora Zakładu Karnego w R. kwoty 100 000 zł, tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy;
- zobowiązanie pozwanego do publikacji w ogólnopolskich gazetach: „Rzeczpospolita” i Gazeta (...) przeprosin o treści: „Przepraszamy Pana P. K. za naruszenia jego dóbr osobistych”.

Powód wskazał, że zostały naruszone jego dobra osobiste w toku odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w R. w 2014 r. (od 29 lipca 2014 r. do nadal).

Z treści wszystkich pism procesowych wynika, iż naruszenia te polegały na tym, iż:

1. niezgodne z prawem utrudniano powodowi kontakty z innymi osobami:

- odmówienie wpisania na listę osób odwiedzających powoda, tzw. „osób godnych zaufania” (art. 38 kkw): R. D. i A. G., z którymi utrzymuje kontakty;
- zastraszano i szykanowano kapelana więziennego księdza Z. G. we wrześniu i październiku 2014 r., aby nie przekazał mu zdjęć, książek, płyt i znaczków o tematyce religijnej;

2. panowały niedociągnięcia w sferze opieki medycznej i ograniczano prawa powoda jako pacjenta:

- pomimo zdiagnozowanego u niego schorzenia kręgosłupa i pojawiających się bólów głowy i żuchwy jego prośba z dnia 29.07.2014 r. o przepisanie tabletek przeciwbólowych, które miały być zdeponowane na dyżurce Oddziału XI i w razie potrzeby wydane, nie została zrealizowana;

- uniemożliwiono powodowi wglądu do jego książeczki zdrowia z lat 2000-2014, co miało miejsce w dniu 29.07.2014 r. i w dniu 13.08.2014 r. oraz zrobienia stosownych notatek;

3. naruszano przepisy w sprawie postępowania z korespondencją kierowaną do powoda:

- nie przedłożono powodowi korespondencji od J. B. z dnia 28.07.2014 r.;

- przekazano mu kolejny list od znajomej J. B. (nadany dnia 11.08.2014 r.) dopiero dnia 14.08.2014 r. pomimo, iż wpłynął on do ZK w dniu 12.08.2014 r., co naraziło go na zmartwienia i koszty, gdyż w dniu 13.08.2014 r. wysłał list do J. B. nie znając treści listu od niej;

- podobnie postąpiono z korespondencją od znajomej R. D.;

4. zniesławiono powoda poprzez:

- ujawnienie jego znajomej M. N., iż odsiadyuje wyrok za przestępstwo „seksualne”, a nie „rabunkowe”;

- powoływanie się przez administrację pozwanej na fakt rzekomej „czynnej napaści na funkcjonariusza służby więziennej”, co nie znajduje umocowania w żadnym wyroku sądowym.

Pismem z dnia 17.12.2014 r. powód podtrzymał żądania pozwu i wskazał, że podczas jego wysłuchania przed sądem przedłoży pismo rozszerzające pozew, m.in. o żądanie zniesławienia jego osoby przez funkcjonariuszy służby więziennej Zakładu Karnego w R..

Kolejnym pismem z dnia 20.04.2015 r. powód złożył oświadczenie, iż rezygnuje z prawa do wysłuchania jego osoby na rozprawie sądowej zaplanowanej na dzień 20.04.2015 r., o godz. 9.40 i nie chce skorzystać z prawa do doprowadzenia jego osoby do Sądu w Rybniku, w związku z czym odmawia udziału w konwoju do tutejszego Sądu.

Ustosunkowując się do pozwu strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany wskazał, że w przedmiotowej sprawie nie można mówić, iż doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda. Na potwierdzenie tej tezy pozwany szczegółowo odniósł się do poszczególnych kwestii podnoszonych przez powoda, powołując się przy tym na liczną dokumentację, która została dołączona do odpowiedzi na pozew. Podkreślił, że zapewnił powodowi godziwe warunki bytowe i pełną realizację uprawnień przewidzianych w kodeksie karnym wykonawczym jak i wydanych na jego podstawie przepisów wykonawczych. Zdaniem pozwanego, powód w żaden skuteczny sposób nie tylko nie wykazał, ale nawet nie uprawdopodobnił domniemanej szkody, jej wysokości, ani tym bardziej nie wskazał normalnego związku przyczynowego. Powód nie przytacza żadnych konkretnych zdarzeń i faktów mogących być podstawą powództwa, porzestając na bardzo ogólnikowych i nieprawdziwych twierdzeniach.

W tym stanie rzeczy strona pozwana stoi na stanowisku, że w czasie pobytu powoda w Zakładzie Karnym w R. przebywał on w warunkach, które nie spowodowały żadnej szkody lub krzywdy po jego stronie i które uzasadniałyby przyznanie powodowi świadczenia odszkodowawczego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. K. ma 37 lat i został przetransportowany do Zakładu Karnego w R. z jednostki penitencjarnej w W. w dniu 14.03.2012 r. Przebywał w pozwanej jednostce do dnia 30.10.2012 r., kiedy to został przetransportowany do

Aresztu Śledczego w B. w związku z koniecznością udziału w czynnościach procesowych przed Sądem Okręgowym w Bydgoszczy. Ponownie do Zakładu Karnego w R. przybył w dniu 29 lipca 2014 r., gdzie znajdował się do dnia 14 kwietnia 2015 r., kiedy to został przetransportowany czasowo do Aresztu Śledczego w K. i gdzie przebywał w dniu wyrokowania. Powód był osadzony w Zakładzie Karnym w R. w związku z odbywaniem kary dożywotniego pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie dnia 10.01.2002 r. o sygn. akt III K 93/01 za przestępstwo z art. 148 § 2 pkt 2 kk.

Zakład Karny w R. jest zakładem typu zamkniętego i przeznaczony jest przede wszystkim dla recydywistów penitencjarnych. Budynki Zakładu Karnego w R. są obiektami wpisanymi do rejestru zabytków. Powód po przybyciu do Zakładu Karnego w R. został osadzony na Oddziale XI o zastrzonym rygorze. Było to spowodowane tym, iż został zakwalifikowany do kategorii osadzonych, o których mowa w art. 88 § 3 kkw, decyzją Komisji Penitencjarnej w Zakładzie Karnym w W. w dniu 4.02.2011 r. Podstawą zakwalifikowania do tej kategorii osadzonych był fakt dokonania przez powoda czynnej napaści w dniu 3.02.2011 r. na funkcjonariusza Zakładu Karnego w W.. Następnie w dniu 26.04.2012 r. Komisja Penitencjarna Zakładu Karnego w R. postanowiła przedłużyć okres zakwalifikowania osadzonego jako wymagającego osadzenia w wyznaczonym oddziale lub celi aresztu śledczego lub zakładu karnego typu zamkniętego, w warunkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwa aresztu lub zakładu na okres 3 miesięcy. Komisja Penitencjarna w związku ze skargą powoda w dniu 17.05.2012 r. ponownie rozpoznała sprawę zakwalifikowania, jednakże mając na uwadze warunki osobiste powoda, stopień demoralizacji oraz wybitnie aroganckie zachowanie osadzonego w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w jednostkach penitencjarnych, oraz prezentowanie liczne postawy roszczeniowe, a także naruszanie dobrego imienia funkcjonariuszy Służby Więziennej, Komisja Penitencjarna w Zakładzie Karnym w R. stwierdziła, iż nadal są aktualne przesłanki uzasadniające zakwalifikowanie skarżącego do kategorii osadzonych, o których mowa w art. 88 § 3 kkw.

W kolejnych miesiącach i latach poszczególne Komisje Penitencjarne Zakładów Karnych, w których przebywał powód, podtrzymywały decyzje o jego zakwalifikowaniu do osób wymagających osadzenia na oddziałach o zastrzonym rygorze. Podstawa podtrzymywania tych decyzji jest całokształt postępowania i zachowania powoda, który poprzez ograniczone możliwości kontroli negatywnych, agresywnych zachowań oraz wysoki poziom frustracji i agresji, stanowi zagrożenie dla osób, które mają z nim bezpośredni kontakt.

W trakcie pobytu w pozwanej jednostce penitencjarnej powód miał zapewnioną darmową opiekę lekarską bez konieczności oczekiwania w kolejkach na odległe terminy wizyt w razie potrzeby konsultacji lub badań specjalistycznych w cywilnych ośrodkach medycznych, a także bezpłatny dostęp do lekarstw. Wszelkie wypadki związane z utratą zdrowia były natychmiast zgłaszane lekarzowi. W razie braku lekarza lub w sytuacjach zagrożenia życia lub zdrowia pacjentów wzywane jest pogotowie ratunkowe. Lekarz podstawowej opieki zdrowotnej przyjmuje w oddziale dwa razy w miesiącu. W trakcie pobytu powód był wielokrotnie konsultowany przez lekarzy, w tym lekarzy specjalistów z różnych dziedzin, a w wypadkach uzasadnionych były mu przepisywane stosowne leki.

Powód miał również możliwość zapoznania się z treścią swojej książeczki zdrowia oraz dokumentacją medyczną dotyczącą jego osoby jeden raz w miesiącu i powód z tego prawa korzystał. W dniu 21 sierpnia 2014 r. powód podczas wydawania mu do wglądu dokumentacji medycznej znieważał pielęgniarkę Ambulatorium Zakładu Karnego w R. oraz kierował wobec niej groźby. Natomiast w dniach 13 sierpnia 2014 r. i 27 sierpnia 2014 r. powodowi nie wydawano dokumentacji, gdyż nie były one terminami, w których realizowano prawa osadzonych w tym zakresie.

Niezależnie od powyższego Kierownik Ambulatorium dnia 13 sierpnia 2014 r. sporządził wniosek o ukaranie powoda z uwagi na nie poddanie się obowiązkowemu badaniu RTG płuc, które zostało wykonane dopiero dnia 27 sierpnia 2014 r.

Powód mógł również na bieżąco kontaktować się z bliskimi, korzystając z widzeń oraz mając możliwość regularnego dzwonięcia do nich. Natomiast po myśli art. 105a § 4 kkw osoba skazana może otrzymać zezwolenie na widzenie z osobą nie będącą członkiem rodziny lub inną osobą bliską, za zezwoleniem Dyrektora Zakładu Karnego. Z powyższego uprawnienia skorzystał Dyrektor Zakładu Karnego w R. w październiku 2014 r., kiedy odmówił wpisania na listę osób

odwiedzających powoda R. D. i A. G., z uwagi na brak pełnych danych osobowych oraz nie posiadania przez te osoby statusu osób bliskich.

Inną formą kontaktu z bliskimi i znajomymi jest korespondencja, którą powód może prowadzić bez ograniczeń. Jeżeli nie ma środków to ma prawo do wysłania 2 listów na miesiąc, na koszt Zakładu Karnego. Korespondencja skazanych jest cenzurowana, z wyjątkiem korespondencji z pełnomocnikami oraz z organami państwowymi. Korespondencja powoda była mu wydawana bez zbędnej zwłoki.

Powód, ma zapewnione prawo do składania wniosków, skarg i prośb. Formalnie złożył wiele skarg zgłaszając m.in. panujące w Zakładzie Karnym w R. nieprawidłowości w zakresie: opieki medycznej, wyżywienia, postępowania wobec jego osoby przez funkcjonariuszy oraz administrację zakładu, zachowania tajemnicy korespondencji, wymierzanych mu kar dyscyplinarnych oraz zakwalifikowania do kategorii osadzonych, oznaczonych jako niebezpieczny. W związku z licznymi skargami powoda było przeprowadzonych kilka postępowań wyjaśniających, uznając w każdym z przypadków zarzuty powoda za bezzasadne.

Dowód: odpowiedzi na skargi powoda z dnia 9.10.2014 r., 22.09.2014 r., 16.09.2014 r. k. 56-60; wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej k. 61; z wniosku powoda o wpisanie na listę osób odwiedzających A. G. i R. D. oraz decyzji dyrektora w sprawie tych pism k. 62-63; wniosku z dnia 7.10.2014 r. w sprawie weryfikacji powoda zakwalifikowanego jako wymagającego osadzenia w wyznaczonym oddziale w celi aresztu lub zakładu zamkniętego w arazkach zapewniających wzmożoną ochronę społeczeństwa i bezpieczeństwa zakładu karnego k. 64;

Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 kpc. Podejmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się na dowodach z dokumentów, którym dał wiarę w całości, albowiem zgodność ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym nie została przez strony zakwestionowana w toku procesu a sporządzone zostały przez uprawnione podmioty w ramach obowiązków wynikających z charakteru ich działalności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za złe, uciążliwe warunki pobytu w Zakładzie Karnym w R. jest art. 448 kc, zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Przesłanki ochrony dóbr osobistych zostały sprecyzowane w art. 24 § 1 Kodeksu cywilnego, który wskazuje, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone bezprawnym działaniem może żądać zaniechania tego działania lub usunięcia jego skutków. Przy czym ustawodawca w artykule 24 kc wprowadził domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego, które strona pozwana może obalić przez wykazanie, że jej działanie miało miejsce w warunkach obowiązującego porządku prawnego, stanowiło wykonywanie prawa podmiotowego, było za zgodą pokrzywdzonego, lub wynikało z potrzeby ochrony uzasadnionego interesu lub wartości nadrzędnych.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego zwracano uwagę, że Konstytucja oraz akty prawa międzynarodowego zawierają tożsame regulacje, ustanawiając zakaz tortur oraz niehumanitarnego i poniżającego traktowania jak również karania, a także deklarując humanitarne traktowanie każdej osoby pozbawionej wolności, m.in. w wyrokach z dnia 28 lutego 2007 r. (V CSK 431/06, OSNC 2008, nr 1, poz. 13) i z dnia 17 marca 2010 r. (II CSK 486/09, LEX nr 599534). Osoba pozbawiona wolności przez sam fakt uwięzienia nie traci podstawowych praw gwarantowanych przez Konstytucję i akty prawa międzynarodowego. Poszanowanie i ochrona jej godności jest obowiązkiem władzy publicznej, wypełniającej zadania represyjne państwa. Realizacja pozbawienia wolności wiąże się z ustaleniem poziomu, na którym warunki uwięzienia są „odpowiednie” i nie naruszają przyrodzonej i niezbywalnej godności człowieka.

Bezwzględnie wymagane jest, aby traktowanie człowieka pozbawionego wolności nie było poniżające i niehumanitarne, a ograniczenia i dolegliwości, które musi on znosić, nie przekraczały koniecznego rozmiaru wynikającego z zadań ochronnych i celu zastosowanego środka oraz nie przewyższały ciężaru nieuniknionego cierpienia, nieodłącznie związanego z samym faktem uwięzienia.

Ciężar dowodu, iż warunki w zakładzie karnym odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do naruszenia dóbr osobistych, spoczywa na pozwanym. Powoda obciąża w takiej sprawie tylko dowód odbywania kary pozbawienia wolności w określonych warunkach. Nie zwalnia to jednak powoda od obowiązku wykazania poniesienia niematerialnej krzywdy spowodowanej naruszeniem dóbr osobistych, a nadto przedstawienia dowodów wskazujących na zakres doznanej krzywdy.

W przedmiotowej sprawie trzeba mieć przede wszystkim na uwadze, że powód odbywa karę pozbawienia wolności, która spełnia funkcję represyjną jako odpłata za dokonane przestępstwo i dolegliwość dla skazanego (dyskomfort) stanowi jej istotę (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z 7.05.2009 r., sygn. akt I Aca 247/09). O bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych, w szczególności godności może być mowa dopiero, gdy dochodzi do poniżającego i niehumanitarnego traktowania, sprzecznego z zasadą humanitaryzmu.

Sąd uznał, że z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Z przedstawionych dokumentów wynika, że pozwany zapewniał (i nadal zapewnia) powodowi warunki odbywania kary zgodne z obowiązującymi normami i których w żadnym razie nie można poczytywać za przejaw niehumanitarnego, poniżającego traktowania.

Powód, wbrew jego subiektywnemu odczuciu, nie może powoływać się na zarzut utrudnionego kontaktu z bliskimi, ponieważ mógł on korzystać z widzeń z bliskimi oraz regularnie dzwonić do nich. Natomiast nie otrzymanie zgody na widzenie z osobami nie będącymi członkiem rodziny lub inną osobą bliską, z uwagi na ich fakultatywny charakter (vide art. 105a § 4 kkw), w przypadku odmowy, nie stanowią w żadnej mierze naruszenia jakichkolwiek praw powoda. Także otrzymanie korespondencji po dwóch dniach od wpłynięcia do Zakładu Karnego, nie jest czasem oczekiwania, który można by uznać za zbyt długi zważywszy, że korespondencja musi być cenzurowana.

Postępowanie dowodowe wykazało również, iż powód przebywając w jednostce penitencjarnej miał zapewnioną darmową opiekę lekarską, a także dostęp do bezpłatnych lekarstw. W trakcie pobytu w zakładzie karnym powód był wielokrotnie konsultowany przez lekarzy, w tym lekarzy specjalistów z różnych dziedzin (wynika to z akt innych spraw toczących się przed tutejszym Sądem o sygn. akt II C 131/12, II C 303/12, II C 323/12, II C 339/12). Powód miał ponadto możliwość zapoznania się z treścią swojej książeczki zdrowia oraz dokumentacją medyczną dotyczącą jego osoby i z tego prawa korzystał (m.in. w dniu 21.08.2014 r.). Natomiast zarzut, że nie udostępniano mu dokumentacji w innych terminach, nie znajduje uzasadnienia, ponieważ nie były to terminy, kiedy powód mógł skorzystać z takiego uprawnienia.

Oprócz powyższego należy podnieść, iż w rozpatrywanej sprawie wobec konieczności ustalenia istnienia przesłanek dochodzonych przez powoda roszczeń, Sąd dopuścił dowód z jego zeznań na okoliczność z jakimi konkretnymi zdarzeniami wiąże naruszenie jego dóbr osobistych oraz stopnia naruszenia tych dóbr. Dowód ten nie został jednak przeprowadzony mimo, że powód miał możliwość osobistego stawienia się w Sądzie. P. K. pomimo prawidłowego doręczenia wezwania nie stawiał się w Sądzie na rozprawie sądowej dnia 20 kwietnia 2015 r., odmawiając udziału w konwoju oraz nie usprawiedliwiając w sposób należyty swojej nieobecności. Powód uniemożliwił w ten sposób przeprowadzenie dowodu z jego zeznań.

Podnieść w tym miejscu należy, iż artykuł 6 kc wskazuje, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Należy zatem rozstrzygnąć sprawę na niekorzyść osoby opierającej swoje powództwo na twierdzeniu o istnieniu jakiegoś faktu prawnego, jeżeli fakt ten nie został udowodniony. Ponadto nie jest rolą Sądu wyręczenie powoda, ze spoczywających na nim obowiązków wynikających z art. 6 kc. Skonfrontowanie twierdzeń stron było więc niemożliwe z uwagi na zaniechanie przez powoda uczestnictwa w rozprawie oraz jego bierność, przejawiającą się nie podejmowaniem żadnych działań zmierzających do uzasadnienia twierdzeń zawartych w pozwie. W związku

z powyższym uznać należało, iż takie zachowanie powoda uniemożliwiło w pełni ustalenie przez Sąd zasadności zgłaszanych przez niego roszczeń.

Sąd oddalając powództwa miał też na uwadze, że jakkolwiek powód, miał prawo składać wnioski, skargi i prośby, to jednakże ich liczba (ponad kilkaset, co wynika z akt innych spraw toczących się przed tutejszym Sądem o sygn. akt II C 131/12, II C 303/12, II C 323/12, II C 339/12), świadczy o wybitnie roszczeniowej postawie powoda. Przeprowadzone w sprawach skarg powoda postępowania wyjaśniające i zgromadzony w trakcie tych czynności materiał dowodowy nie potwierdził podnoszonych przez powoda zarzutów.

Ponadto jak wynika z treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego warunki panujące w Zakładzie Karnym w R. w żaden sposób nie wpłynęły ujemnie na stan zdrowia fizycznego lub psychicznego powoda. Powód jest zresztą młodym mężczyzną, mającym lepsze możliwości asymilacji niż osoby starsze, więc przebywanie w warunkach jednostki penitencjarnej nie mogło wywołać u niego piętna czy skazy na całe życie. Sąd nie dopatrywał się też żadnych działań świadczących o świadomej represji czy dyskryminacji wobec powoda ze strony administracji jednostki penitencjarnej. Powód nie podał w zasadzie żadnych okoliczności, ani ich nie sprecyzował (zgodnie z pismem z dnia 17.12.2014 r. miał to uczynić podczas jego wysłuchania przed sądem, z którego zrezygnował) odnośnie jego zniesławienia w kontekście związanym z charakterem popełnionych przez niego przestępstw oraz rzekomego zastraszania kapelana więziennego, aby mu uniemożliwić otrzymywanie materiałów religijnych.

Sąd oddalając powództwo miał też na uwadze, że istotą zadośćuczynienia za krzywdę doznaną na skutek kwalifikowanego działania innej osoby jest istnienie krzywdy i to w wymiarze zarówno obiektywnym (uznanym społecznie), jak i subiektywnym, a więc odczuwanym przez osobę pokrzywdzoną. Powód nie zdołał wykazać, poza lakonicznymi twierdzeniami pozwu, że subiektywnie odczuwał krzywdę. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego tej materii wynika jednoznacznie, iż „ocena, czy nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest stan uczuć, godność osobista i nietykalność cielesna (art. 24 § 1 kc), nie może być dokonana według miary indywidualnej wrażliwości zainteresowanego (ocena subiektywna)” (wyrok SN z 11.03.1997 r., sygn. akt III CKN 33/97, OSNC 6-7/97, poz. 93). Należy więc przyjmować koncepcję obiektywną naruszenia dobra osobistego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy. Kwestia zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych winna być ujmowana w płaszczyźnie faktycznej i prowadzić do ustalenia, czy dane zachowanie, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogły obiektywnie stać się podstawą do negatywnych odczuć po stronie pokrzywdzonego. Abstrahuje się tym samym od subiektywnych odczuć osób nadwrażliwych oraz takich, które z różnych względów nie mają zdolności do reagowania emocjonalnego na określone zachowania innych podmiotów (por. wyrok SA w Poznaniu z 10.10.2005r., I ACa 353/05, LEX nr 175202).

Natomiast polaryzacja zarzutów podnoszonych przez powoda, które nie znajdują poparcia w ustalonym stanie faktycznym przemawia za uznaniem, że powód został zmotywowany do złożenia pozwu przez współwięźniów i kierując się jedynie chęcią uzyskania korzyści majątkowej powielił zarzuty, które już niejednokrotnie były przez tutejszy Sąd uznane za bezzasadne. Także wysokość żądanego przez powoda zadośćuczynienia w odniesieniu do intensywności rzekomego naruszenia dóbr ze strony pozwanego Zakładu Karnego wskazuje, iż powództwo miało charakter wyłącznie fiskalny.

Skoro więc osadzenie powoda w Zakładzie Karnym w R. było zgodne z prawem i miało na celu ochronę interesu społecznego i wartości nadrzędnych jakimi są izolacja przestępców od społeczeństwa i osiągnięcie celów probacji, odbywało się w godziwych warunkach i nie miało cech poniżającego i nieludzkiego traktowania powoda, to samo subiektywne, a nie obiektywne przekonanie powoda, że nastąpiło przy tym naruszenie jego dóbr osobistych, jest bezpodstawne i nie może znaleźć ochrony prawnej przewidzianej w art. 23 i 24 kc, jak również być podstawą przyznania mu zadośćuczynienia przewidzianego w art. 448 kc.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w oparciu o art. 102 kpc, mając na uwadze przede wszystkim względy natury podmiotowej związane z sytuacją finansową i życiową powoda, które zadecydowały o wcześniejszym zwolnieniu go od kosztów sądowych w całości.